

ligger deri en Eftergivelse. Ganste sikkert er det, at det ikke er tilladeligt at eftergive Fattigunderstøttelse paa den Maade, det maa ske ved en udtrykkelig formel Akt, og det vilde være heldigt, om det blev indskræpet Sogneraadene, at Fattigunderstøttelse ikke kan eftergives uden en bestemt formelig Beslutning af det paagjældende Sogneraad. Et andet Punkt nævnte den ærede Ordfører, og det var, paa hvilken Maade den Stemme skulde regnes, som var afgivet af en Mand, der senere var falleret. Ja, hvad dette angaar, maa det vistnok bedømmes paa samme Maade som alle andre senere indtraadte Tilfælde, som naar En, der senere er straffet eller senere har faaet Fattigunderstøttelse, staa paa Valglisten. Han maa betragtes som staaende paa Valglisten og maa efter de gjældende Regler betragtes som gyldig Vælger. Noget Andet er, hvorvidt det burde tillades, at han gjorde sin Valgret gjældende; men derom maa der gives en ny Bestemmelse. Seg skal, som sagt, afholde mig fra at stemme i denne Sag.

Sold: Den ærede sidste Taler (Tauber) mente ikke, at man kunde bygge Noget paa en Undersøgelse som den, der her forelaa, og Grundlaget for hans Foredrag var altsaa ikke den foreliggende Undersøgelse, det foreliggende Forhør, men det var de Forhørshistorier, som han havde faaet efter Forhøret, eller de Valghistorier, som kun hidrørte fra Snaa udenfor Klagerne. Det forekommer mig, at det er et overordentlig slet Grundlag, hvorpaa det ærede Medlem vil bygge den Stilling, han indtager, nemlig ikke at stemme for Godkendelsen af dette Valg. Der var i det ærede Medlems Foredrag ikke den fjerneste Antydning af, at han selv havde læst eller gjort sig bekendt med Forhørene, og altsaa maa jeg tilbagevise enhver Insinuation om, at Forhøret skulde være et upaalideligt Grundlag, som ganste uberettiget. Det blev støttet paa den vedkommende Dommers Personlighed. Seg veed ikke rettere, end at det er en meget dygtig og meget anset Mand, som det har været betroet at lede denne Undersøgelse. Hans politiske Standpunkt kender jeg ikke. Seg veed ikke, at han spiller nogen fremtrædende politisk Rolle, og at han skulde have været bilet af forudsatte Anskuelser, da han gik

til denne Undersøgelse, kan jeg altsaa ikke antage. Seg vil med Bestemthed paasta, og jeg er overbevist om, at ethvert Medlem af Udvalget, der har læst disse omfangsrige Forhører, vil være kommen til det Resultat, at denne Undersøgelse efter Akt, hvad der ses, maa siges at være optaget med den største Upartiskhed, og hvis det ærede Medlem havde sat sig ind i Forhøret og kunde optage en Diskussion med mig om Enkeltighederne paa det Punkt, tror jeg, det skulde lykkes mig at overbevise ham om, at det forholder sig saaledes. Angaaende det, at der ikke har kunnet tilveiebringes noget Bevis for, hvad der passerede i Forhøret, maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at jeg er overbevist om, at Ketten har været beklædt af denne Dommer med en Protokolfører og et Vidne ligesom ellers, naar Kriminalrettens Assessorer holde Ret. Altsaa, der maa absolut have været to Vidner til Stede ved ethvert Forhør. Akt hvad der nu af det ærede Medlems politiske Venner er fortalt, naar de ere komne ud af Forhøret, og Akt, hvad han har faaet paa anden og tredje Haand fra dem, tør jeg ganste dristigt karakterisere som upaalidelig Tale, som ikke ville denne Afgjørelse kan komme til at spille nogensomhelst Rolle. Det ærede Medlem sagde saaledes, at Dommeren skulde have ytret: „Det er mig og ikke Dem, som skal bestemme, hvad der skal spores til Protokols“. Ja, det er fuldkommen rigtigt. En Situation kan overordentlig godt foreligge, som gjør det nødvendigt for Dommeren at bruge den Yttring; thi han skal føre det til Protokols, som virkelig er passeret og sagt, og i det Dieblig Vidnet eller Indviisten, efter hvad han ytrer senere, ikke vil vedstaa, hvad han en Gang har sagt, bliver det virkelig Dommeren, som er Herre over at faae konstateret, at det har været sagt. Det kan saa blive Vidnets eller Indviistens Sag igjen at faae gjort yderligere Tilføjelser, men hvad han en Gang har sagt, maa Dommeren være berettiget til at faae tilført. Altsaa det kan meget let være ganste korrekt, hvis Dommeren har brugt denne Yttring. Om han forøvrigt har brugt den eller ikke, foreligger der intet Bevis for, fordi et Vidne eller Indviist kommer og fortæller det ærede Medlem Noget herom. Saa sagde han: Det er mig ogsaa bekendt, at der var en Mand,